

Když skončí válka, jako by se otevřela i nebesa

Handy potkal u řeky spolužáka Frantu Roneše, který mu s nadšením řekl, že ve městě se mohou kluci přihlásit ke skautům. Okamžitě tam spolu odešli, protože jestli po něčem Handy toužil, tak být Junákem. Už od chvíle, kdy několikrát za sebou přečetl Foglarovu knížku Hoši od Bobří řeky. Chtěl se stát jednou Rikitanem nebo alespoň se řídit jeho zásadami. Když už nic jiného, tak si alespoň dvakrát denně čistil zuby a nezapomínal každý den udělat dobrý skutek. Ale hlavní bylo vědomí a předsevzetí stát se lepším než dosud. Skauti také měli pěkný kroj a obléci se do něčeho, co připomínalo vojenské uniformy, bylo po válce touhou každého kluka.

Zápis řídil sám okrskový vedoucí pan Karel Poláček. Handy se tu dozvěděl, že skautem ještě být nemůže, ale zatím jen vlčetem. Skauti se totiž dělili podle věku na vlčata, junáky, rovery a old-skauty

Zajímavé bylo, že první klubovnu měli skauti blízko reálného gymnázia v Rudém domě. Handy měl pocit, že v městečku se jako první probudili Junáci a komunisté. A navíc jako by se zdálo, že k sobě mají blízko, když komunisté jako první nabídli skautům místnost, aby si tu udělali klubovnu. Už tu dokonce měli tee-pee.

U jednoho stolu se zapisovali kluci, u druhého holky. Tenhle fakt Handymu ušel. Netušil, že u skautů mohou být i holky. Ve Foglarových klubech tedy určitě ne. Když už měl Handy přijít na řadu, najednou se instinktivně podíval k druhému stolu, a v ten okamžik zjistil, že si ho prohlíží jedna z dívek.

"Tak chceš být skautem nebo se koukat po holkách?" zeptal se Handyho pan Poláček, který zrovna skončil se zápisem Roneše a všiml si, kam se Handy dívá.

"Skautem," řekl rozhodně Handy, ale znovu se po té dívce ohlédl.

Měla krátkou skládanou modrou sukni a bílou halenku.

Handy si uvědomil, že snad poprvé v životě si všiml, co má nějaká holka na sobě, nikdy ho to nezajímalo.

"Nejsem si tak úplně jist," zapochyboval pan Poláček, když Handyho pozoroval. "Jak se jmenuješ?"

"Handy," řekl Handy roztržitě.

"Ty už máš dokonce přezdívku?" začal Handy pana Poláčka zjevně bavit. "Alespoň si nebudeme muset pro tebe nějakou vymýšlet," dodal s jistou ironickou spokojeností.

"Jak to?" zeptal se překvapeně Handy, aby mu náhodou jeho dětská přezdívka nezůstala i u skautů, ačkoli se mu celkem líbila.

Chtěl ale, aby mu tu alespoň říkali Mauglí, po tom hrdinovi Kiplingovy knihy, protože usilovat v jeho věku o jméno Rikitan, bylo tak troufalé, že to došlo i někdy nekritickému Handymu.

"Nikdy jsem žádné křestní jméno nebo příjmení Handy neslyšel," přiznal pan Poláček.

"Jo," došlo konečně Handymu, oč jde. "Jmenuju se František Mojžíš."

"No sláva!" řekl hlasitě pan Poláček, že se nyní na Handyho nedívala jen dívka od druhého stolu, ale všichni přítomní v klubovně.

Handy se opět podíval doprava a řekl do prostoru mezi oběma stoly: "Nevím, co na tom může být tak zajímavého," dával si pozor, aby mluvil spisovně.

"Budeš v oddílu vlčet ve čtvrté družině jako všichni kluci, co bydlí za řekou," řekl Handymu teď už bratr Poláček, nebo bratr okrskový vedoucí Poláček. "Ale musíte si někoho ještě sehnat, je vás odtud málo."

"Asi se k nám jako vždycky informace šíří přes řeku pomalu," podíval se Handy na Poláčka mírně ironicky.

"Teď se snad zrychlí, ne?" vstal bratr Poláček ze židle a poplácal Handyho po rameni.

"A kolik nás musí bejt?" začal být Handy věcný, a proto zároveň i nespisovný.

"Tak osm, deset, dvanáct," upřesnil Poláček, i když při tom nerozhodně zvedal ramena.

"A teď je nás kolik?" zeptal se Handy

"No vy dva s Ronešem! Navíc oba Frantové!" řekl s mírným úsměvem bratr Poláček.

Handy dal Frantovi při zápisu přednost, když mu přinesl tak dobrou zprávu, že se mohou stát skauty. Ale zároveň Poláčka moc neposlouchal, nevěděl proto přesně, o čem je řeč, díval se znovu na tu dívku v modré sukni a v bílé halence. Nebo přesněji řečeno, ohlédl se za ní, když nějakým podvědomým způsobem vytušil, že si ho dál prohlíží.

"To moc není," utrousil Handy, jako by mu Poláčkova slova přece jen uvízla někde hluboko v paměti. "Ale naštěstí je za řekou kluků dost," uvědomil si Handy

"Prima, tak ti držím palce!" podal bratr Poláček Handymu ruku.

Trochu však Handyho zmátl, chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že si skauti podávají ruku levou.

"Moc jsme se tedy neuvedli," skepticky poznamenal Roneš, když vyšli z Rudého domu.

"Nevíš, kam zmizla ta holka?" rozhlížel se Handy kolem

Ale modrá sukně a bílá halenka se už ztrácela se dvěma dalšími dívkami někde v dálce, a směřovaly na druhou stranu, než bydlel Handy s Ronešem.

"Jaká holka?" zeptal se Roneš.

"Ta, co se zapisovala u vedlejšího stolu!" upřesnil Handy.

"Tam bylo holek!" rozhodil Roneš rukama.

"Byla v modrý sukni a v bílý halence," upřesňoval dál Handy.

"Ty si myslíš, že si všímám, co mají holky na sobě?" divil se Roneš.

Asi stejně jako by se divil Handy, kdyby tomu bylo naopak.

"Tak promiň," urazil se Handy.

"Odkdy se zajímáš o holky?" byl zvědavý Roneš.

"Jen o tuhle... Dívala se na mě!" už jako by se Handy vymlouval.

"Skauti se o holky nezajímají!" řekl dost rezolutně Roneš.

"Ale zakázaný to nemají, co?" ujišťoval se poloironicky Handy.

"Některým, zvláště začínajícím skautům, by se to ovšem mělo rozhodně zakázat," odpověděl podobným tónem Roneš.

Když se za mostem rozloučili a Handy šel domů, vrátila se mu Ronešova otázka: Odkdy se zajímáš o holky?

Ale vždyť on se přece o ně nezajímá!

Co by taky mohl říct o holkách?